

РЕШЕНИЕ

№ 629

гр. София, 17.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, NO XIV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Андрей Ангелов

Членове: Биляна М. Вранчева
Мирослав Г. Георгиев

при участието на секретаря Станимира П. Делийска
в присъствието на прокурора С. Д. Т.

като разглежда докладваното от Мирослав Г. Георгиев Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221100602231 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава 21 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/.

С присъда от 18.04.2022 г. по НОХД № 9727/2021 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 състав е признал подсъдимата М. А. Л. за виновна по повдигнатото ѝ обвинение по чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. „А“, пр. 2 вр. ал. 1, б. „Б“, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК и ѝ наложил наказание лишаване от свобода за срок от 6 месеца, чието изпълнение е отложил за срок от 3 години, както и наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 6 месеца.

Срещу присъдата е подадена в срок жалба от защитника на подсъдимата, в която се излагат съображения, че няма безспорно доказателство, че тя е виновна. Оспорва заключенията на изготвените по делото експертизи и сочи, че не се установява по автомобила да е имало следа от удар. Иска се въззивния съд да отмени присъдата и да постанови нова, с която да признае подсъдимата за невиновна и да я оправдае по обвинението. Алтернативно, прави се искане да се преквалифицира деянието, тъй като подсъдимата е

оказала помощ след ПТП на пешеходец, пресичащ кръстовище, регулирано от светофар, а не на пешеходна пътека тип „зебра” и да бъде оправдана с налагане на административно наказание.

С жалбата не са направени доказателствени искания.

Срещу жалбата не е подадено възражение от страна на СРП.

Въззивният съд по реда на чл. 327 НПК не е допуснал събирането на нови гласни и писмени доказателства.

В съдебно заседание защитникът поддържа жалбата. Оспорва правната квалификация по ал. 3 на чл. 343 НК – деянието да е извършено на пешеходна пътека. Поддържа, е трябва да се прави разлика между пешеходна пътека М8.1 и М8.2. Сочи, е когато се преминава през кръстовище важат правилата на чл. 47-50 ЗДВП относно регулиране чрез светофарна уредба и пътни знаци и, където не се споменава пешеходна пътека. Излага доводи, че квалифициращият признак деянието е извършено на пешеходна пътека касае само пешеходната пътека тип „зебра” – М8.1, като мотивите на законодателя да засили санкциите засягат пешеходците – пострадали при пресичане не на кръстовище, регулирано със светофарна уредба, а пешеходна пътека тип „зебра” по средата на пътя, сигнализирани с табела. Счита, че квалифицираният състав не се прилага за кръстовище, където има регулирани правила – водачът осигурява предимство на движещите се в негова посока ППС, след това завиващите надясно и на пешеходците, които се движат на право.

Изтъква противоречие в твърденията на пострадалата на коя страна е паднала и сочи, че СМЕ не дава отговор по какъв начин е бил получен ударът и изключва пряк контакт между автомобила и пострадалата. Твърди, е в протокола за оглед не са описани следи от нараняване или забърсване по автомобила. Сочи, че 7 дни по-късно е направена образна диагностика и е възможно да е получила травма в този период.

Оспорва експертното становище в КВАТЕ за отстояние на автомобила от 77 м. и поддържа, че скоростта ѝ на движение трябва да се изчислява от момента, в който тръгва от средата на кръстовището, където била спряла за да пропусне автомобилите. Сочи, че от видеозаписа се вижда, че пешеходката пада преди подсъдимата да навлезе в кръстовището.

Моли за оправдателна присъда, алтернативно – делото да се върне за

ново разглеждане; алтернативно – деянието да се преквалифицира по основния текст и да се приложи чл. 78а НК, като не се налага наказание лишаване от право да управлява МПС.

Подсъдимата твърди, че видяла жената паднала и слязла да ѝ помогне.

Прокурорът счита присъдата на СРС за правилна и добре мотивирана. Правната квалификация приема за правилна, тъй като законът е посочил като квалифициращ признак деянието да е извършено на пешеходна пътека, без да сочи каква да е тя. Счита, че обвинението е доказано от СМЕ и комплексната ВАТЕ. Моли присъдата да бъде потвърдена.

В последната си дума подсъдимата моли за оправдателна присъда.

Софийски градски съд, като съобрази доводите в протеста и жалба, както и изложените от страните доводи и служебно провери правилността на присъдата, съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намира за установено следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Въззивната инстанция намира, че изведените от първостепенния съд фактически положения кореспондират изцяло със събраните в хода на съдебно следствие доказателства и доказателствени средства и ги споделя изцяло. Предвид това, СГС приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимата М. А. Л. е родена на **** г. в гр. Ямбол, българка, българска гражданка, неосъждана, с висше образование, живуща в гр. София, ж.к. ****, ЕГН: *****.

На 20.02.2020г., около 18:50 ч. подсъдимата управлявала л.а. „Сеат Ибиза” с рег. № **** в гр. София по ул. „Димитър Петков” с посока на движение от ул. „Цар Симеон” към ул. „Враня”. Било тъмно, работело уличното осветление. Валял слаб дъжд и видимостта била леко намалена. Пътното платно било влажно, с асфалтово покритие, без неравности. Трафикът бил интензивен. На предна дясна седалка до подсъдимата била св. М., която слязла от автомобила малко преди кръстовището с бул. „Константин Величков”. Подсъдимата спряла автомобила на кръстовището с бул. „Константин Величков” и на зелен за нея сигнал на светофарната уредба,

предприела ляв завой по бул. „Сливница” с посока към бул. „Константин Величков”. Бул. „Сливница” бил с две платна за движение – по едно в посока, като между платната имало разделителен остров. След като пропуснала насрещно движещите се автомобили, продължила в кръстовището, движейки се със скорост от порядъка на 20 км./ч. като достигнала пешеходна пътека М8.2, обозначена с хоризонтална маркировка и пътен знак. В същото време, от ляво надясно спрямо посоката на движение на автомобила, на разрешен за пешеходците зелен сигнал на светофарната уредба, по пешеходната пътека се движела св. М.-С.. В момента, в който тя била стъпила на платното на бул. „Сливница” за движение в посоката, в която завивала подсъдимата,, автомобилът управляван от нея се намирал на отстояние от около 19-20 м. При скоростта ѝ на движение от около 20 км./ч. опасната зона за спиране на автомобила била 9 метра. Подсъдимата възприела късно пресичащата св. М.-С. и не успяла да спре навреме, за да я пропусне да премине, поради което с предната лява част на автомобила я ударила в странично в областта на дясното коляно. От удара св. М.-С. била отхвърлена напред и паднала на пътя. В резултат на удара на св. М.-С. било причинено счупване на горния край на голямопещалната кост на дясната подбедрица, довело до трайно затруднение на движенията на десния долен крайник за срок повече от тридесет дни. Подсъдимата спряла автомобила, помогнала на свидетеля да се изправи, след което я закарала до УМБАЛСМ „Пирогов”.

ПО ДОКАЗАТЕЛСТВАТА:

Изложената фактическа обстановка въззивният съд приема за установена въз основа анализ на следните доказателствени средства и доказателства:

- *гласни* – обясненията; показанията на свидетелите св. М.-С. и М. .
- *писмени* – заключение на две съдебно-медицински експертизи /СМЕ/; заключение на комплексна видео-автотехническа експертиза /КВТЕ/; констативен протокол; протокол за оглед на местопроизшествие, скица; протокол за оглед на л.а. „Сеат Ибиза” с рег. № ****; епикриза; медицинско направление; справка от Районен център 112-София; справка за съдимост на подсъдимата.
- *веществени* – компакт диск и фотоалбум.

Въззивният съд счита, че вътрешното убеждение на СРС по фактите е

формирано на основата на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали. Съдът прецизно и в съответствие със изискванията на процесуалния закон е анализирал доказателствените източници, като е обосновал съображенията си. Липсват основания, които да мотивират въззивният съд да промени направените в първоинстанционния съдебен акт фактически констатации, тъй като в мотивите му са обсъдени събраните по делото доказателствени материали и не е допуснато превратното им тълкуване.

В тази връзка е необходимо да се отчете, че когато изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези, които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста /р. 372/01.10.2012г. по н.д. № 1158/2012г. на ВКС, НК, III НО/.

Правилно СРС се е позовал на показанията на свидетеля М.-С., приемайки ги за основа на фактическите си изводи – това е и резонно, доколкото са пряк източник на информация за процесния случай и намират опора в заключенията на КВАТЕ и двете СМЕ, както и писмените материали - констативен протокол; протокол за оглед на местопроизшествие, скица, медицинските документи. Въззивният съд не споделя възражението на защитника, че СМЕ не дава отговор как е бил получен ударът, както и съмнението му, че увреждането не е получено от удара с автомобила. И двете СМЕ /от ДП и допуснатата в хода на първоинстанционното съдебно следствие/ сочат категорично вида и характера на причинената травма и, че може да се обясни с ПТП. Допуснатата от СРС СМЕ категорично сочи, че процесното увреждане може да се получи от пряк удар или силен удар на коляното в настилката вследствие падане. Изрично вещото лице Гатев е заявил в съдебното заседание пред СРС на 18.04.2022 г., че за настъпване на травмата не може само коляното да се опре в настилката, а трябва да има силен удар. Същият експерт дава обяснение и за възможното падане на тялото на лява или на дясна страна след удара в зависимост от това дали има ротиране или не. Противно на възражението на защитника, СМЕ не изключват контакт между пострадалата и автомобила, а напротив – дават ПТП именно като възможна и вероятна причина за травмата. Изводът за произхода на травмата следва да се направи при комплексна оценка на всички

доказателства, а не само на СМЕ. В случая, данните за удар между свидетеля М.-С. и автомобила, изнесени от нея, се подкрепят от СМЕ, КВАТЕ и посочените по-горе писмени данни. Съвкупният анализ на тези доказателства дава основание да се заключи, че единственият логичен извод е, че автомобилът на подсъдимата е ударил пострадалата и ѝ причинил увреждането.

Възражение за липса на забърсвания и наранявания по автомобила е било направено и пред първата инстанция. Предвид това, че тялото на пострадалата е било отхвърлено напред от удара, обяснимо е защо няма следи от забърсвания по него, защото обикновено такива има при премятане на тялото на капака и по другите части на автомобила. Освен това, видно от протокола за оглед на ВД, автомобилът е бил мокър, заради дъжд т.е., дори да е имало такива е било възможно да са били отмити. Липсата на деформации по МПС-то мое да се обясни с това, че ударът е бил лек. По повод възражението, че 7 дни след случая е установено увреждането, въззивният съд ще обърне внимание на защитника, че лист за преглед на пациент от 20.02.2020 г. /деня на инцидента/, издаден от лекар в УМБАЛСМ „Пирогов” е поставена диагноза „счупване на горния край на тибията /голям пищял/”.

Възраженията относно заключението на КВАТЕ имат своя отговор в мотивите на СРС, които въззивната инстанция споделя, като правилни и не намира за нужно да ги повтаря. Не се споделя твърдението на защитата, че от снимките от видеозаписа се установява, че пешеходката пада преди автомобилът, управляван от подсъдимата да навлезе в кръстовището – установява се точно обратното. За скоростта на движение на автомобила /20км./ч./ КВАТЕ дава подробно обяснение как е изчислена, като изрично е прието, че автомобилът през цялото време се е движел бавно, като след отминаване на бяло МПС ускорява - това обяснява и достигането на тази скорост до момента на удара.

Контролираният съд се е обосновал и защо не е кредитирал обясненията на подсъдимата и показанията на св. М. относно липсата на удар между автомобил и пешеходец. Тези му мотиви се споделят и от настоящата инстанция и не е нужно да бъдат повтаряни.

В заключение, въззивният съд приема, че след като е извършил задълбочен и всеобхватен доказателствен анализ, СРС е достигнал до верен

извод относно начина на причиняване на процесната травма и авторството на деянието.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

При правилно установена фактическа обстановка, първостепенният съд е направил и правилни правни изводи досежно съставомерността на инкриминираното деяние по чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. „А“, пр. 2 вр. ал. 1, б. „Б“, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК.

От обективна страна:

При управлението на МПС подсъдимата е нарушила следното правило за движение - чл. 119, ал.1 ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре.“.

Управлявайки автомобила, подсъдимата не е спазила правилото да намали скоростта или да спре и не е пропуснала да премине стъпилата на пешеходната пътека св. М.-С.. Била е длъжна да стори това, независимо, че е предприела завиване наляво на разрешен за нея сигнал, тъй като такъв е бил сигналът и за пешеходците, които са с предимство. В резултат на това е ударила с автомобила свидетеля и ѝ е причинила телесно увреждане – счупване на горния край на голямопипщялната кост на дясната подбедрица, довело до трайно затруднение на движенията на десния долен крайник за срок повече от тридесет дни. Т.е. касае се за причинена средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал. 2 НК.

Налице е пряка причинно-следствена връзка между извършеното нарушение на правилата за движение от подсъдимата и настъпилото увреждане на пострадалата.

Ударът е настъпил на пешеходна пътека, с което е консумиран този квалифициращ признак.

В тази посока е и основното възражение на защитата, което очевидно е провокирано от желанието да отпадне тази квалификация, тъй като това би дало възможност за приложението на чл. 78а НК. Същото обаче е неоснователно:

Легалната дефиниция за пешеходна пътека е дадена в т. 54 от параграф 6 от допълнителните разпоредби на ЗДвП - *част от платното за движение, очертана или не с пътна маркировка и сигнализирана с пътни знаци, предназначена за преминаване на пешеходци. На кръстовищата пешеходни пътеки са продълженията на тротоарите и банкетите върху платното за движение.* Чл. 120 ЗДП от своя страна изрично уточнява, че пешеходната пътека може да бъде регулирана с пътен светофар /както е в процесния случай/. Предвид това, следва, че място за преминаване на пътното платно от страна на пешеходците, което се регулира със светофарна уредба е именно „пешеходна пътека”. ППЗДвП урежда два вида пешеходна пътека в зависимост от маркировката – М8.1 - *очертава се с широки непрекъснати линии, успоредни на оста на пътя;* /чл. 64, т. 3, б. „а”/ и М8.2 - *очертава се с две прекъснати линии напречно на оста на пътя. Използва се само на места с регулиране на движението със светлинни сигнали;* /чл. 64, т. 3, б. „б”/. Уредбата относно пешеходната пътека М8.2 категорично сочи, че и в случаите, когато мястото за преминаване на пешеходци е регулирано със светлинни сигнали /светофар/, то представлява пешеходна пътека. Това, че и в двата случая се касае за пешеходна пътека е видно и от Наредба № 2 от 17.01.2001 г. за сигнализация на пътищата с пътна маркировка. В чл. 24 от същата са уредени изискванията за означаването на пешеходната пътека /широчина, маркиране, място на поставяне и т.н./, като в алинея 1 е предвидено, че за очертаване на пешеходна пътека се използват следните два вида маркировка:

1. широки непрекъснати линии - М8.1 тип "Зебра", успоредни на оста на пътя;
2. две прекъснати успоредни линии - М8.2, разположени напречно на оста на пътя.

Анализът и на тази разпоредба води до недвусмислен извод, че независимо от това дали се касае за маркирана като М.1 или М8.2 /както е в настоящия случай/, налице е пешеходна пътека.

Ето защо, независимо, че в процесния казус мястото на удара е на пешеходна пътека М8.2 намираща се на кръстовище, регулирано със светофар, налице е квалифициращият признак деянието да е извършено на пешеходна пътека.

В този смисъл е и практиката на съдилищата – например решение № 79 от 12.04.2018 ф. по н. д. № 234/2018 г., II НО на ВКС; решение № 167 от 25.11.2020 г. по н. д. № 650/2020 г., I НО на ВКС. Темата за „пешеходна пътека” е развита и в т. 6 на тълкувателно решение № 2 от 22.12.2016 г. по тълк. д. № 2/2016 г., ОСНК на ВКС.

Поведението на св. М.-С. с нищо не е допринесло за ПТП, доколкото същата е преминавала при разрешен за нея сигнал на светофара през пешеходната пътека и не е налице съпричиняване, тъй като нейното предимство е било абсолютно, както се визира в т. 6, б. „б” на ТР № 2/2016 г. на ОСНК на ВКС.

От субективна страна:

Въззивният съд преценява субективното отношение на подсъдимата като такова по чл. 11, ал. 3, пр. 1 НК, а именно несъзнавана непредпазливост – не е предвиждала настъпването на общественноопасните последици – причиняването на телесната повреда на пострадалата, но е бил длъжна и е могла да ги предвиди. Деецът е бил длъжен и е могъл да предвиди, при наличието на пешеходна пътека и разрешителен сигнал на светофара, възможността да преминат пешеходци. Съзнавал е задължението си да ги пропусне, но не е сторил това, като е могъл да предвиди, че ако не ги пропусне, може да настъпи ПТП. Поради това и не е налице случайно деяние.

ЗА ВИДА И РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО:

За престъплението чл. 343, ал.3, пр. последно, буква „а”, пр. 2 вр. ал. 1, б. „б”, пр. 2 вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК е предвидено наказание лишаване от свобода от 1 до 6 години.

Правилно първата инстанция е приела за смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимата, липса на данни за наказания за нарушения по ЗДвП, както и оказаната помощ на пострадалата. Правилно е и приела, че няма данни за отегчаващи признаци.

Ето защо, законосъобразен е изводът, че са налице многобройни смекчаващи обстоятелства, които обуславят приложението на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК и определяне на наказанието под установения минимум от 1 година.

Правилно е отмерено същото в размер на 6 месеца и съвсем резонно е преценено, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати без да се налага изтърпяването му, поради което е изпълнението му е било отложено за срок от 3 години.

Въззивният съд приема и, че правилно е наложено и наказанието „лишаване от право да управлява МПС“, предвидено в чл. 343г вр. чл. 343 НК. Предвид възрастта, несъмнено подсъдимата е с намалени двигателни умения и възможност за реакция при управление на МПС и изтърпяването на такова наказание ще завиши занапред вниманието ѝ при управлението на автомобил. Определеният от СРС срок е разумен и съответства на тежестта на деянието. Изтъкнатия от защитата довод срещу това наказание /болен близък, за който подсъдимата се грижи/ не мотивира втората инстанция да ревизира присъдата в тази ѝ част, доколкото общественият интерес следва да е с приоритет пред личния, а той налага такова наказание да бъде наложено и изтърпяно.

ЗА РАЗНОСКИТЕ:

Предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, законосъобразно направените по делото разноси, както и държавна такса за служебно издаване на изпълнителни листове, са възложени в тежест на подсъдимата.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейната отмяна, поради което и с оглед изложените съображения същата следва да потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 338 вр. чл. 334, т. 6 НПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 състав от 18.07.2022 г., постановена по НОХД № 9727/2021г.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____